

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

V
OUTLANDER
CRUCEA DE FOC
VOL. 2

DIANA GABALDON

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
GABRIEL STOIAN

ARMADA

CUPRINS

PARTEA A CINCEA. MAI BINE ESTE SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ DECÂT SĂ ARDĂ	5
39. În Crângul lui Cupidon.....	7
40. Secretul lui Duncan	45
41. Muzica are farmec.....	57
42. Talismanul aducător de noroc	62
43. Flirturi	78
44. Părți intime	92
45. Concluzii logice.....	99
46. Argint-viu	106
47. Listele lui Venus.....	119
48. Străini în noapte.....	135
49. <i>In vino veritas</i>	142
50. Sânge în pod.....	154
51. Suspiciune	162
52. „Noaptea unei zile grele“	168
53. Aurul francezului.....	184
54. O discuție între patru ochi și o prăjitură	207
55. Deducții.....	222
PARTEA A ȘASEA. RĂZBOIUL REGLEMENTĂRII.....	239
56. „... Pentru a lupta cu ei, spunând că aveau oameni destui pentru a-i ucide”	241

57. Acum mă duc la culcare.....	244
58. La mulți ani!.....	252
59. Echipamente militare.....	258
60. Consiliu de Război.....	263
61. Ultimatumuri.....	269
62. „Persoane rătăcite și suspecte“.....	277
63. Registrul doctorului I.....	296
64. Semnal de luptă.....	306
65. Alamanțe.....	319
66. Un sacrificiu necesar.....	328
67. Urmarea.....	338
68. Executarea ordinelor.....	344
69. O urgență înfiorătoare.....	349
70. Totul e bine.....	357
71. O scânteie firavă.....	359
72. Iască și cărbune.....	364
PARTEA A ȘAPTEA. „SURZIT DE CORNI ȘI TOBE“.....	379
73. „Lumina palidă a durerii“.....	381
74. Sunetele tăcerii.....	405
75. Rostește-mi numele!.....	411
76. Datoria blestemată.....	420
77. Un pachet de la Londra.....	433
78. Un lucru deloc mărunț.....	442
79. Singurătate.....	453
80. <i>Crud</i> cremos.....	460
81. Ucigașul-de-urși.....	464
82. Un cer care se întunecă.....	483
83. Incendiu de vegetație.....	506
84. Ars până la os.....	521
85. Focul vetrei.....	528

86. Există o groapă pe fundul mării.....	536
87. <i>En garde!</i>	553
88. Roger își cumpără sabie.....	561
PARTEA A OPTA. LA VÂNĂTOARE VOM PLECA.....	567
89. Lunile lui Jupiter.....	569
90. Primejdie în iarbă.....	576
91. Treburi casnice.....	603
92. Mă descurc cu puțin ajutor din partea prietenilor.....	618
93. Alegeri.....	627
94. Sânge proaspăt.....	649
95. Crepuscul de vară.....	659
PARTEA A NOUA. O MESERIE PRIMEJDIOASĂ.....	683
96. <i>Aurum</i>	685
97. Probleme de sânge.....	702
98. „Isteț flăcău!“.....	715
99. Frate.....	732
100. Balena moartă.....	753
101. Monștri și eroi.....	768
102. Bătălia de la Debarcaderul lui Wylie.....	772
103. Între tufe de mirt.....	802
104. Șireți ca vulpii.....	821
105. Visul unui sturz cântător.....	834
106. Registrul doctorului II.....	837
107. <i>Zugunrube</i>	847
108. <i>Tulach Ard!</i>	857
109. Glasul timpului.....	867
110. Din sânge.....	899
111. Înfruntând totul.....	904

ÎN CRÂNGUL LUI CUPIDON

— **C**rezi că vor împărți patul?
Jamie nu ridicase glasul, dar nici nu făcuse vreun efort pentru a-l coborî. Din fericire, stătea la capătul celălalt al terasei, prea departe pentru ca perechea de miri să îl poată auzi. Cu toate astea, câteva persoane au întors capetele spre noi.

Ninian Bell Hamilton ne privea fără jenă. I-am zâmbit larg și am fluturat evantaiul închis spre bătrânul scoțian în semn de salut, dându-i totodată un ghiont în coaste lui Jamie.

— Frumos și respectabil este ca un nepot să-și pună o asemenea întrebare în legătură cu mătușa lui? am spus eu în surdină.

Jamie s-a retras din raza de acțiune a cotului meu și s-a uitat la mine ridicând o sprânceană.

— Ce are respectabilitatea cu asta? Se vor căsători. Și au trecut amândoi de vârsta consimțământului, a adăugat el zâmbindu-i lui Ninian, care a roșit în efortul de a-și stăpâni râsul.

Nu știam cât de bătrân era Duncan Innes, dar bănuiam că avea în jur de cincizeci și cinci de ani. Iar Jocasta sigur era cu un deceniu mai vârstnică decât el.

Peste capetele celor din mulțime am văzut-o pe Jocasta la celălalt capăt al terasei, acceptând cu eleganță felicitările prietenilor și ale vecinilor. O femeie înaltă, într-o rochie din lână de culoare roșcată, flancată de două vase uriașe cu aranjamente de flori de vargă-de-aur uscate. Ulysses, majordomul, stătea demn aproape de ea, cu perucă și livrea verde. Cu o bonetă elegantă din dantelă albă, care îi încorona oasele

masive de MacKenzie, ea era neîndoielnic regina plantației River Run. M-am ridicat pe vârfuri ca să-l văd pe consortul ei.

Duncan era ceva mai scund decât Jocasta, dar ar fi trebuit să fie vizibil. Îl zărisem mai devreme în acea dimineață, îmbrăcat cu haine în culori vii, tipice pentru Highlands, în care arăta elegant, chiar dacă părea îngrozitor de stânjenit. Mi-am lungit gâtul și am pus o mână pe brațul lui Jamie ca să-mi mențin echilibrul. El m-a prins de cot ca să mă susțină.

— Pe cine cauți, englezoaico?

— Pe Duncan. N-ar trebui să fie alături de mătușa ta?

Doar privind-o, nimeni nu ar fi putut spune că Jocasta era oarbă, că stătea între vasele mari pentru a se putea orienta sau că Ulysses se afla acolo pentru a-i șopti la ureche numele oaspeților care se apropiau de ea. I-am văzut mâna stângă ridicându-se, mișcându-se în gol, apoi coborând. Cu toate astea, expresia feței nu i s-a schimbat; a zâmbit și a dat din cap, după care i-a spus ceva judecătorului Henderson.

— Are să fugă înainte de noaptea nunții? a sugerat Ninian, ridicându-și bărbia și ambele sprâncene în efortul de a vedea peste mulțime fără să se înalțe pe vârfurile picioarelor. Cred că și pe mine m-ar speria ideea. Fraser, mătușa ta e o femeie frumoasă, dar, dacă ar vrea, ar fi în stare să înghețe și boașele împăratului Japoniei.

Jamie a zâmbit în colțul gurii.

— Poate l-a apucat pântecăraia, a replicat el. Indiferent de motiv. A fost la privată de patru ori în dimineața asta.

Auzind asta, am ridicat și eu din sprâncene. În realitate, Duncan suferea de constipație cronică și adusesem pentru el un pachet de frunze de siminichie și rădăcini de arbore-de-cafea, în ciuda comentariilor nepoliticoase ale lui Jamie despre ceea ce reprezenta un cadou potrivit de nuntă. Însesna că Duncan era mai agitat decât crezusem.

— Ei, nu va fi o mare surpriză pentru mătușa mea, fiindcă a mai avut trei soți până acum, a spus Jamie, drept răspuns la o remarcă murmurată a lui Hamilton. Dar Duncan se însoară pentru prima oară. E un șoc pentru orice bărbat. Țin minte noaptea nunții mele, nu?

Mi-a zâmbit și am simțit o arșiță urcându-mi în obraji. Și eu mi-o aminteam clar.

— Nu credeți că e cam cald aici?

Am desfăcut evantaiul într-un arc de dantelă ca fildeșul și l-am fluturat în dreptul obrazilor.

— Serios? a spus el, încă zâmbindu-mi. Nu mi-am dat seama.

— Duncan și-a dat, a intervenit Ninian și a strâns din buze, stăpânindu-și râsul. Când l-am văzut ultima oară, transpira ca un puding aburind.

De fapt, era destul de răcoare, în ciuda căzilor din fontă pline cu tăciuni încinși care radiau mirosul dulce de lemn de măr în colțurile terasei de piatră. Venise primăvara, iar peluzele erau verzi și proaspete, ca și copacii crescuți de-a lungul râului, dar aerul dimineții încă păstra o urmă din mușcătura rece a iernii. În munți încă era iarnă, iar în călătoria noastră spre River Run dăduserăm de zăpadă în sud, până la Greensboro, deși narcisele și brândușele trecuseră cu bravură prin ea.

Era o zi senină și luminoasă de martie, iar casa, terasa, peluza și grădina erau înțesate de oaspeții invitați la nuntă, strălucind în cele mai bune haine ale lor ca un stol neobișnuit de fluturi. Era limpede că nunta Jocastei avea să fie evenimentul anului pentru societatea de la Cape Fear, probabil că acolo erau aproape două sute de oameni, unii veniți chiar din locuri îndepărtate precum Halifax și Edenton.

Ninian a șoptit ceva în gaelică, aruncând în același timp o privire în lateral, spre mine. Jamie i-a răspuns cu o remarcă elegantă prin structură și extrem de brutală prin conținut, uitându-se afabil în ochii mei, în timp ce bătrânul se îneca de râs.

Înțelegeam deja gaelica foarte bine, însă existau momente în care prudența era virtutea cea mai de preț a celui viteaz. Mi-am desfăcut evantaiul și mai larg ca să-mi ascund expresia feței. Adevărat, era nevoie de o oarecare experiență ca să fii grațioasă cu evantaiul, dar el reprezenta un instrument social foarte util pentru o persoană ca mine, blestemată să aibă o față care trăda orice sentiment. Însă, chiar și evantaiele aveau limitele lor.

Am renunțat să mă urmăresc conversația, care prezenta toate semnele că va degenera și mai mult, și i-am cercetat cu privirea pe cei prezenți pentru a descoperi vreun indiciu despre mirele absent. Probabil că Duncan se simțea rău, și nu din cauza nervilor. Dacă așa stăteau lucrurile, trebuia să-l consult.

— Phaedre! L-ai văzut pe domnul Innes în dimineața asta?

Slujitoarea personală a Jocastei tocmai trecea prin dreptul meu cu brațele încărcate de fețe de masă, dar s-a oprit când s-a auzit strigată.

— Nu l-am văzut pe domnul Duncan de la micul dejun, doamnă, a răspuns ea cu o mișcare din capul împodobit cu o bonetă.

— Cum arăta? A mâncat bine?

Micul dejun se desfășura de ore bune, iar oaspeții se serveau de la bufet și mâncau tot ce poșteau. Era mai probabil ca starea de agitație să fi afectat măruntaiele lui Duncan decât vreo toxinfecție alimentară, dar o parte dintre cârnații pe care îi văzusem pe bufet mi se păruseră deosebit de suspecți.

— Nu, doamnă, nu a luat nicio îmbucătură.

Fruntea netedă a Phaedrei s-a încrețit; ținea la Duncan.

— Bucătăreasa a încercat să-l ispitească însă cu un ou fiert la foc scăzut, numai că el a clătinat din cap și a părut abătut. A băut totuși o cană de punct cu rom, a adăugat ea, părând oarecum înveselită de acest gând.

— Da, asta îl va ajuta la stomac, a remarcat Ninian, care auzise discuția noastră. Doamnă Claire, nu te mai agita; Duncan se va simți destul de bine.

Phaedre a făcut o reverență și, cu șorțul apretat fluturând în adierea vântului, a pornit spre mesele care se aranjau sub copaci. Aroma suculentă a grătarului de porc plutea prin aerul rece de primăvară, iar norișorii parfumați de hickori se ridicau dinspre focurile din apropierea fierăriei, unde bucăți de vânat, hălci de berbec și zeci de păsări se învârteau în frigări. În ciuda corsetului bine strâns, stomacul meu a chiorăit puternic în așteptarea festinului.

Nici Jamie, nici Ninian nu au părut să bage de seamă asta, însă eu m-am îndepărtat discret cu un pas de lângă ei, întorcându-mă să urmăresc peluza, care se întindea de la terasă până la debarcaderul de pe râu. Nu prea credeam în virtuțile romului, mai ales băut pe stomacul gol. De acord, Duncan nu avea să fie primul mire care să ajungă în fața altarului într-o stare avansată de amețală, totuși...

Ținându-l pe Jemmy sprijinit de șold, Brianna, strălucitoare într-o rochie din lână de culoarea cerului primăvărat, stătea aproape de una dintre statuile din marmura care înfrumusețau peluza și era adâncită într-o conversație cu Gerald Forbes, avocatul. Avea și ea un evantai, dar, pe moment, era folosit

mai bine decât de obicei – Jemmy îl prinsese în mâini și îi rodea mânerul din fildeș cu o expresie de concentrare crâncenă pe fețișoara rozalie.

Sigur, Brianna avea mai puțin nevoie de tehnica evantaiului decât mine, pentru că ea moștenise abilitatea lui Jamie de a-și ascunde toate gândurile înapoia unei măști de amabilitate. Acum arbora acea mască, lucru care mi-a oferit o idee clară privind părerea ei despre domnul Forbes. Dar unde era Roger? m-am întreb. Mai devreme era cu ea.

M-am întors să-l întreb pe Jamie ce credea despre acea epidemie de soți care dispar, însă am constatat că el li se alăturase. Ninian Hamilton se întorsese cu spatele ca să stea de vorbă cu altcineva, iar spațiul de lângă mine era ocupat de doi sclavi care se împleticeau sub greutatea unei damigene de brandy, îndreptându-se spre mesele cu băuturi. M-am grăbit să mă trag din calea lor și m-am întors să-l caut din ochi pe Jamie.

El dispăruse în mulțime ca un cocoș-de-munte în desișuri. M-am rotit încet, cercetând terasa și peluzele, dar nu am văzut nici urmă de el în mulțimea forfotitoare. M-am încruntat când razele soarelui m-au lovit drept în față și mi-am pus o mână streșină la ochi.

La urma urmelor, nu avea cum să nu iasă în evidență; un scoțian din Highlands, cu sânge de giganti vikingi în vene, se înălța cu un cap și cu umerii deasupra majorității bărbaților, iar părul lui atrăgea razele soarelui ca bronzul lustruit. Cireașa de pe tort, în acea zi, se îmbrăcase cu hainele cele mai bune pentru a sărbători căsătoria Jocastei – tartan scoțiu și negru prins cu centură, cea mai bună haină, vestă și cea mai șocantă pereche de ciorapi trei sferturi, roșu cu negru, care împodobiseră vreodată pulpele unui scoțian. Ar fi sărit în ochi ca o pată de sânge pe o lenjerie curată.

Nu l-am zărit, însă am observat o față cunoscută. Am coborât de pe terasă și m-am strecurat ca un țipar printre grupurile de petrecăreți.

— Domnule MacLennan!

Bărbatul s-a întors părând surprins, apoi pe trăsăturile lui simple s-a lățit un zâmbet.

— Doamnă Fraser!

— Sunt încântată să te revăd, am spus eu, întinzându-i mâna. Ce mai faci?

Arăta mult mai bine decât ultima oară când îl văzusem, curat și decent, purtând un costum de culoare închisă și o pălărie simplă. Însă era tras la față și în ochi îi stăruia o umbră, care n-a dispărut nici chiar atunci când mi-a zâmbit.

— A... Mă simt destul de bine, doamnă. Chiar bine.

— Unde... unde locuiești acum?

Asta părea o întrebare mai delicată decât: „De ce nu ești în închisoare?” Nefiind deloc prost, a răspuns la ambele întrebări.

— Oh, ei bine, soțul dumneavoastră a fost foarte amabil și i-a scris domnului Ninian de acolo – și a arătat cu un semn din cap dincolo de peluză către Ninian Bell Hamilton, care era în mijlocul unei discuții înfocate – și i-a zis de necazul meu. Domnul Ninian este un mare prieten al Reglementării, știți? Și, în plus, bun prieten cu judecătorul Henderson.

A scuturat din cap și a strâns din buze a nedumerire.

— N-aș putea spune cum s-au aranjat toate, dar domnul Ninian a venit și m-a scos din temniță și m-a luat acasă la el. A fost... foarte binevoitor.

A vorbit cu o sinceritate evidentă și totuși cu un oarecare aer de reținere. Apoi a tăcut. Încă mă privea, dar ochii lui erau goi. Am căutat în minte ceva de spus, sperând să îl readuc la momentul prezent, însă un strigăt al lui Ninian l-a scos din transă, scutindu-mă de efort. Abel s-a scuzat politicos și s-a dus să participe la dispută.

Am mers pe peluză și mi-am salutat cunoștințele peste evantaiul desfăcut. Mă bucuram că îl revăzusem pe Abel și aflasem că se simțea bine din punct de vedere fizic, dar nu puteam nega faptul că, văzându-l, am simțit un fior rece trecându-mi prin inimă. Am avut senzația că, de fapt, pentru Abel MacLennan nu avea importanță unde îi era corpul; inima lui se afla încă în mormântul soției.

M-am întrebat de ce îl adusese Ninian acolo. Era limpede că o nuntă nu putea decât să-i trezească amintiri despre propria lui căsătorie; nunțile au acest efect asupra oricui.

Soarele se înălțase îndeajuns cât să încălzească aerul, însă eu tremuram. Văzând suferința lui MacLennan, mi-a adus aminte cu prea mare intensitate de zilele de după Culloden, când revenisem în timpul meu, știindu-l mort pe Jamie. Cunoșteam prea bine acea apatie a inimii, somnambulismul

din timpul zilei și statul cu ochii deschiși noaptea, fără puțința de a găsi odihna, având parte doar de goliciunea care nu însemna pace.

Dinspre terasă s-a auzit glasul Jocastei, care îl striga pe Ulysses. Pierduse trei soți, iar acum dorea să-l aibă pe al patrulea. Chiar oarbă fiind, în ochii ei nu se citea apatie. Asta însemna că nu ținuse profund la niciunul dintre soții ei? m-am întrebat eu. Ori că era o femeie cu multă tărie de caracter, capabilă să depășească suferința, nu doar o dată, ci mereu?

Făcusem și eu asta cândva – de dragul Briannei. Însă Jocasta nu avea copii; cel puțin acum. Avusese cândva și alungase durerea unei inimi frânte, ca să trăiască pentru un copil?

M-am scuturat, încercând să alung asemenea gânduri melancolice. În definitiv, era o ocazie festivă, dar și o vreme pe măsură. Cornii din dumbravă erau înfloriți, iar mierlele albastre și păsările-cardinal care se curtau, înnebunite de dorință, țâșneau de colo până colo ca niște confetti, prin copacii verzi.

— Dar bineînțeles, tocmai spunea o femeie cu glas autoritar. Dumnezeu, doar împart casa de luni bune!

— Da, adevărat, a aprobat-o una dintre prietenele ei, părând totuși prea puțin convinsă. Dar n-ai zice asta dacă îi vezi. Uite, aproape că nici nu se privesc! A... voiam să spun, mda, sigur, oarbă cum e, ea nu se poate uita la el, dar ai crede că...

Nu doar păsările, m-am gândit amuzată. Un anumit sentiment de sevă care creștea cuprinsese toată adunarea. Aruncând o privire în sus, spre terasă, am văzut femei tinere strânse laolaltă, ciripind și bârfind în grupuri mici, ca niște găini, în vreme ce bărbații se plimbau nepăsători prin fața lor, împopoțonați ca niște păuni în hainele lor de sărbătoare. Nu m-ar fi mirat dacă din această sărbătorire ar rezulta câteva logodne, dar și câteva sarcini. Sexul plutea în aer, îl puteam mirosi, dincolo de prospețimea amețitoare a florilor de primăvară și a mâncării care se pregătea.

Senzația de melancolie mă părăsise, dar voiam neapărat să-l găsec pe Jamie.

Am coborât pe o latură a peluzei și m-am întors pe cealaltă, dar nici urmă de Jamie între casa plantației și ponton, unde sclavii în livrele

continuau să-i întâmpine pe oaspeții sosiți pe calea apei. Printre cei așteptați – și sosiți târziu – se număra și preotul care avea să officieze căsătoria.

Părintele LeClerc era ieziuit, plecat din New Orleans spre o misiune din apropiere de Quebec, dar fusese convins să se abată de la drumul pe care i-l impunea datoria de o donație substanțială făcută de Jocasta către Societatea lui Isus. S-ar putea ca banii să nu aducă fericirea, m-am gândit eu, dar reprezintă ceva foarte folositor.

Am aruncat o privire în cealaltă direcție și am încremenit. Într-o parte, Ronnie Campbell mi-a surprins privirea și a făcut o plecăciune; am ridicat evantaiul în semn de răspuns, dar mă simțeam prea tulburată ca să stau de vorbă cu el. Nu îl descoperisem pe Jamie, dar tocmai zărisem motivul probabil al dispariției lui neașteptate. Tatăl lui Ronnie, Farquard Campbell, urca dinspre debarcader pe peluză, însoțit de un domn îmbrăcat în uniforma roșu cu cafeniu a armatei Maiestății Sale și de încă un bărbat în uniformă de marină – locotenentul Wolff.

Imaginea m-a surprins neplăcut. Locotenentul Wolff nu era favoritul meu. Nu era prea apreciat nici de ceilalți care îl cunoșteau.

Am presupus că era logic să i se trimită o invitație, marina Maiestății Sale fiind principalul cumpărător al producției de cherestea, smoolă și terebentină de la River Run, iar locotenentul Wolff fiind reprezentantul marinei în asemenea chestiuni. Și era posibil ca Jocasta să-l fi invitat mai curând din motive personale – la un moment dat, locotenentul îi propusese să se mărite cu el. Nu, așa cum remarcase Jocasta sec, din dorință față de persoana ei, ci mai curând pentru a pune mâna pe River Run.

Da, o puteam vedea bucurându-se de prezența locotenentului azi. Dar Duncan, mai puțin înclinat spre intenții ascunse și manipulari, probabil că nu se bucura.

Farquard Campbell mă zărise și se îndrepta spre mine prin mulțime, urmat de forțele armate. Mi-am folosit evantaiul și mi-am ajustat expresia feței pentru a purta o conversație politicoasă, dar – spre marea mea ușurare – locotenentul a descoperit o servitoare cărând o tavă cu pahare de-a lungul terasei, astfel că s-a rupt de grup și a pornit în urmărirea ei, abandonându-și însoțitorii în favoarea unui pahar.

Celălalt militar i-a aruncat o privire, însă, îndatoritor, l-a urmat pe Farquard. Am mijit ochii, dar nu îl cunoșteam, eram sigură. De la

retragerea ultimului regiment Highland în cursul toamnei, imaginea unei uniforme roșii devenise ceva neobișnuit în întreaga colonie. Cine putea fi acest bărbat?

Cu trăsăturile încremenite în ceea ce speram a fi un zâmbet atrăgător, am făcut o plecăciune ceremonioasă, înfoidu-mi poalele rochiei brodate pentru a fi în avantaj.

— Domnule Campbell.

Am aruncat o privire discretă în spatele lui, dar, din fericire, locotenentul Wolff dispăruse în urmărirea hranei lui alcoolice.

— Doamnă Fraser. Sluga dumneavoastră, doamnă.

Farquard a făcut o fandare grațioasă drept răspuns.

Domnul Farquard, un bărbat vârstnic, uscățiv, arăta calm, ca de obicei, în hainele din postav negru, mica înfloritură de volane de la gât fiind singura concesie făcută festivității.

S-a uitat peste umărul meu, încruntându-se ușor nedumerit.

— L-am văzut... mi s-a părut că v-am văzut cu soțul dumneavoastră?

— Ei bine, cred că el... a plecat...

Mi-am mișcat evantaiul cu delicatețe spre copacii între care se găseau anexele necesare, separate de casa mare de o distanță rezonabilă și estetică și o perdea de pini albi.

— Aha, am înțeles. Da, sigur, și-a dres glasul Campbell, apoi a făcut un gest spre bărbatul care îl însoțea. Doamnă Fraser, vi-l prezint pe maiorul Donald MacDonald.

Maiorul MacDonald era un gentleman cu nasul cam coroiat, dar atrăgător, trecut de treizeci de ani, cu fața asprită și ținuta dreaptă a unui soldat de carieră, cu un zâmbet plăcut, dezmințit de ochii pătrunzători, având aceeași nuanță deschisă de albastru ca rochia Briannei.

— Slujitorul dumneavoastră, doamnă, s-a înclinat el foarte grațios. Îmi permiteți să vă spun că această culoare aparte vă vine foarte bine?

— Desigur, am răspuns, liniștindu-mă oarecum. Vă mulțumesc.

— Domnul maior a sosit de curând în Cross Creek. L-am asigurat că nu va găsi o ocazie mai potrivită decât aceasta pentru a se familiariza cu concetățenii și cu împerejurimile.

Farquard a făcut un gest larg cu brațul spre terasă, către oamenii adunați la petrecere și care constituiau elita societății scoțiene din Cape Fear.